

щамъ. Желаях да бѣдѣ и азъ съ тебе, ала е слабичка рѣка-та ми!

И тукъ като за доказателство поддигнах рѣчицѣ-тъ си и свои-ты румены прѣстета, прозрачны, нѣжны.

— Ала силно е сърдце-то ми! додаде съ по-ягкѣ гласъ. Азъ съмъ Българка. Нека иде моя-та жертва, ако ще бы и най-малко ползувала отечество-то ни; то не промышлявай, не ся сжмнявай въ нищо! Рѣчи ми да идѣ, дѣто щешъ, отхождамъ! Рѣчи ми да ся фърлижъ въ огънь, фърлювамъ ся! Само ако да е въ имя-то на свято-то ни отечество, жертва-та ми никога не може да иде напраздно.

Ясень мълчеше. Марія сѣдна до него, фана го за рѣкѣ и, гледайки го въ очи, говореше му съ умилень гласъ:

— Та толкосъ пѣти ми си казалъ, че иѣма по-голяма, по-скажна жертва, коя-то да не бы принеслъ на отечество-то! Толкова си пѣти съмъ чула отъ тебе, какво всяка капка крѣвъ, коя-то въ имя на българско-то отечество падне на българскѣ земѣ, е небесна роса, коя-то за туй ще напои земя-та, за да изникне изъ неѣ плодъ отъ работѣ-тъ и пожертвованіе-то! А и туй ми си казвалъ, какво жертвы-ты правятъ работѣ-тъ святѣ, че иѣ облагородяватъ и поддигатъ. Кога ти падне случай, да не противорѣчишь самъ на себе? Милый ми любезниче! Кога-то вече за друго нищо по-добро не съмъ, а то нека ми земе джелатинѣ главѣ-тъ, па кога мя фане за косѣ-тъ, и покаже шуркайкицѣ-тъ крѣвъ на хора-та, народѣ-тъ нека си помисли: Тая дѣвическа глава е паднала за отечество, тая крѣвъ тече за отечество. Тогасъ знай, че моя-та жертва не ще да иде за-лудо. Тя ще посѣе у сърдце-то на народа зърнце отъ жертвующѣ любовь камъ отечество-то.

Много врѣме го моли, много му ся милка. Тя са увы-